

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף נה"- נ"ו

ה הלכות תפילין ב' אות ד- י"ב

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' 03-6171116

לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org

תפילין של ראש הוא נקודת הצדיק

ד) אחר שנתבאר שענין התפילין הוא כח לבטל כל החרפות השוברים את הלב, ומקבלים כח לתקן הכל. המשיך לבאר שיש שלושה בחינות תפילין. וזה בחינת תפילין של ראש ותפילין של יד והם בחינת ג' מיני תפילין, דהיינו של ראש וקשר של דל"ת, שהוא גם כן בחינת תפילין כמובן בכונות האר"י ותפילין של יד והם פנגד ג' בחינות הנקודות הנ"ל, כי הנקודות הם ג' דהיינו נקודה הפללית של צדיק הדור ונקודה שמקבלין ישראל בכללן זה מזה בבחינת ומקבלין דין מן דין ונקודה שמקבלין כל אחד ואחד מניה וביה זהו עיקר עבודתינו בכל פעם שרוצים לעורר את המוחין, צריך לקבל נקודת הצדיק ולדבר עם חברים, לחפש חבר שיעורר אותך, ואח"כ תלך להתבודדות, ככה תראה שיש לך כחות נפלאים, זה מה שרבינו תיקן לנו, דרך שאנ"ש באים ביחד לדבר בעבודת ה', כשארם לבר אפי' עושה התבודדות, לפעמים לא הולך לו, כשמדבר עם חבר בעבודת ה', ולומד ספרי רבינו, כך זה בא לידי קיום.

וזהו בחינת ג' מיני תפילין הנ"ל, כי של ראש זהו בחינת הצדיק ונקודת הצדיק בערך הג' נקודות הנ"ל הוא בחינת ראש ומחין וכלם מקבלין ממנו, הוא המשכת התנוצצות האמת בעולם, כיציאת מצרים והארת הדעת, והוא נקרא "ראש" בני "ישראל בחינת רבי, פי עקר בחינת רבי שנקרא צדיק הדור, הוא בבחינת הנקודה הנ"ל שכלם מקבלין ממנו וזהו בחינת תפילין של ראש פנ"ל זהו כח התיקון של העולם, רבי שמלמד לנו דעת אמת בעולם, מכניס בנו אמת של אמונה, יראה ואהבה וקיום התורה, וצריך ללמוד מהרבי בכל ענין, זהו יסוד הרת כמו שגילה הבעש"ט שצריך ללמוד מרבי שיאיר בנו האמת, איך לחזור לה', לעלות מעלה מעלה.

קשר תפילין של ראש הוא נקודת החבר שממשיך מנקודת הצדיק לנקודת עצמו בחי' תפילין של יד

ומשם יוצא הארה ומאיר נקודה הנ"ל שהוא בחינת קשר של ד', ר' נתן קורא לזה קשר של ד' שהיא בחינת מלכות, בחינת כלל ישראל שמתקשרים ומאירין זה בזה, ועל-כן זאת הנקודה מאירה בבחינת קשר כי עקר הארתה על-ידי התקשרות שמתקשרין כלל ישראל ומאירין זה לזה פנ"ל וזהו בחינת ד' מחנות ישראל עקר הד' היא היוד שהיא קוצו של דל"ת, שהיא בחינת נקודה הנ"ל, כמוכא כי ד' זו קשורה לקשר של יד, של ראש הוא השורש, ומאיר בשל יד ע"י הקשר.

ויש לרמז פי הד' היא יו"ד וב' ווי"ן, גג עליון וגג תחתון, והקוץ הימני הוא בחי' יוד הינו בחינת נקודה הב' הנ"ל שמקבלין הארה זה מזה נמצא, שזאת הנקודה הב' שבכלל ישראל מאירה בב' בחינות, פי כל אחד צריך להאיר בלבבו, שזה בחינת יו"ד ווי"ן, כמו שכתוב שם במאמר הנ"ל וגם צריך להאיר בלבב חברו שהוא גם כן בחינת וי"ו ועל-כן מרמז נקודה הזאת בבחינת ד' שהיא יו"ד וב' ווי"ן פנ"ל, דהיינו שמאירה בב' לבבות ללבו וללבב חברו פנ"ל. כי הקשר של תפילין של יד, הוא הכח לקשר את נקודת היוד ללבו, לדבר בינו לבין קונו, לעורר את נפשו עם האמת בכל ענין, ובשמחה לקיים את התורה, ולשבר מה שצריך לשבר, להתעורר לעבודת ה', ולקבל מה שצריך לקבל ע"י הקשר הזה. זהו הקשר של האדם אל האור, לבו בחי' ו' מתקשר לאור

בחי' י'. וכן להאיר ללב חברו שהוא גם בחי' ו', הרי י' ושני וזין - ד.

אבל נקדת צדיק הדור הנ"ל שהיא בבחינה של ראש מאירה בבחינת שין של תפילין שיש לה ג' ראשין פנגד ג' הנקודות הנ"ל, כי צדיק הדור הוא פלול מכלם מכל ג' הנקודות הנ"ל הם השלוש מוחין העליונים שמאירים שם, ואחר כך נמשך הארת הנקודה הג' שמקבל כל אחד מניה וביה, וזהו בחינת תפילין של יד שממש מאיר הנקודה בבחינת יוד שהוא קשר של יד שהיא מאירה ללב, כי היא פנגד הלב ועל-כן היא פנגד הלב פנ"ל כי תפילין של יד צריך ליגוע באות י' של הקשר שזהו להאיר לבו בהתבודדות, פי ידבר חכמות והגות לבי תבונות, לעורר את הלב לקיים.

ובלליות אלו הג' נקודות הם שם שי"ן רל"ת יו"ד, שזה השם ביסוד שם שורה הנקודה פנ"ל, כי שם שד"י ביסוד שהוא הכח לתקן כל בחי' שבירת הכלים של האדם, ע"י שיתקשר לנקודת הצדיק שמאיר לו פה מלא, לקבל את האור בדרך של מלא פום, וזה עיקר הארת התפילין.

תכלית התיקון ע"י הארת אור הצדיק לתוך נקודת השבירה שבלב

כי אלו הג' נקודות הנ"ל שאנו צריכין לקבל מכלם בכלל גם הם מקבלין זה מזה פנ"ל ומשתלשל הארתם מזה לזה פנ"ל וגם בפרטיות בכל נקודה יש בחינת ג' הנקודות הנ"ל, כי הנקודה המאירה למה שלמטה, דהיינו אל הלב לבחינת בינה דבריאה היא בחינת נקודה התחתונה במדרגה העליונה פנ"ל, כי מדת האהבה, נפלה לבינה דבריאה, ויש ביניהם ג' מדרגות מלכות דאצ"ו וכתר חכמה דבריאה, האור נשאר ביסוד דאצילות. ובינה הוא בחי' נקודה תחתונה של ג' ראשים, כי כך הוא סדר כל ההארות כידוע והיא בחינת חכמה תתאה שצריכה לקבל מבחינת שרש הנקודה, דהיינו חכמה עלאה בבחינת פי ידבר חכמות, ב' חכמות, עלאה ותתאה פנ"ל נמצא, שהנקודה, שהיא בחינת יו"ד, כלולה משנים, דהיינו מב' יודין, יו"ד עלאה ויו"ד תתאה פנ"ל.

כי כמו שבענין השבירה, היסוד צריך להאיר לבריאה לתקן, כך לגבי שפע החכמה, יש חכמה עלאה וחכמה תתאה, של ראש ושל יד. והמשכת ההארה שנמשך מיו"ד עלאה ליו"ד תתאה, מנקדה העליונה לתחתונה, זהו בחינת נקודה האמצעית, כי זה ידוע שבכלליות המדרגות הם ג' בחינת ראש תוך סוף, שהם בחינת ב' יודין הנ"ל ובאמצע ו' המשכת ההארה הנ"ל וזהו בחינת ג' הנקודות הנ"ל, כי נקדת צדיק הדור הנ"ל היא בחינת ראש מוחין פנ"ל, בחינת נקודה העליונה הנ"ל ונקדה שכל אחד מקבל מניה וביה, זה בחינת נקודה התחתונה, שהיא סמוכה אל הלב ומאירה לשם.

כל אחד בפני עצמו רחוק מאד מהצדיק, וההארה נמשכת ע"י כלליות ישראל שמאירים זה לזה

והמשכת ההארה מנקדה עליונה לתחתונה נעשה על-ידי כלליות ישראל על-ידי שנקשרין ונכללין זה בזה ומאירין זה לזה, על-ידי זה יכול לקבל הארה נקדה התחתונה מנקדה העליונה, דהיינו שהנקדה שאצל כל אחד ואחד בפרטיות מקבלת מנקודה העליונה שהיא אצל צדיק הדור, כי בודאי כל אחד ואחד בפרט, הוא רחוק מאד מצדיק הדור ואי אפשר לקבל ממנו רק על-ידי כלליות ישראל, על-ידי זה נמשכת ההארה ואז יכול לקבל כל אחד ואחד בפרט גם כן היינו שיש הארה של הצדיק, וצריך שיהיה אחד בחי' ו' שיפרש את זה וילמד את זה, לגבי

חכמה עלאה יש חכמה תתאה, ולגבי מה שהארם צריך לקבל, הרי החכמה תתאה גם חכמה עלאה אצלו, לכן יש להמשיך י' ו' י', י' אל הו' והו' אל הו' כמו שנראה בהמשך ביאור ענין המופלא הזה.

וזהו בחינת המעלה שיש בשנמצאים רב עם ישראל אצל הצדיק שאז עקר הקבלה מן הצדיק שדורש ברבים, 'ברבים' דיקא, כי יש עם רב, וכל אחד מבין את דברי הצדיק באופן שמאיר ללבו, וכל אחד יכול לקבל מחבירו את נקודתו. כי הצדיק מגלה תורה תמיד ברבים, פי על-ידי רבים יש להם כח לקבל הארתו והגדולה ואז יכול גם כל אחד ואחד לקבל, ועי"ז יש צמצום לאור הזה, פי נשתלשלה ההארה על-ידי כלליות ישראל.

כלל הענין שצריך להמשיך מוחין של יציאת מצרים, חכמה עלאה, מוחין עלאין קדישין, לחכמה תתאה, בנין המלכות והאמונה, ובאמצע נמשכת ע"י הרצועה של ראש, כמובא בכוננות שהמשכת האורות יורדים ררך הרצועות ושם נעשה תיקון האמונה ע"י קשר של ד' שם שורש האמונה בחי' לאה העומדת אחורי הרעת. והוא בחי' ו' בין י' עלאה ל' תתאה. זהו השורש קשר של ראש, מניחים תפילין על הראש, איך קושרים את זה למח, ע"י קשר של ראש.

וזהו בחינת ג' מיני תפילין הנ"ל, שהם תפילין של ראש ותפילין של יד, שהם בחינת יו"ד עלאה ויו"ד תתאה, נקדה העליונה ונקדה התחתונה כנ"ל ובאמצע נמשכת ההארה על-ידי רצועות של ראש, שהם בחינת המשכת האור משל ראש לשל יד, כמובן בכוננות, ויש בהם קשר של ראש, שהוא בחינת התקשרות וכלליות ישראל שמאירין זה לזה, שעל-ידי זה נמשך ההארה מנקדה עלאה לנקדה תתאה כנ"ל ועל-כן עקר התפילין הם רק ב' דהינו תפילין של ראש ותפילין של יד פי העקר הוא רק נקדה עלאה ותתאה, שהם בחינת ב' יודין הנ"ל היינו אור האמת והאור שהארם מקיים, זהו י' עלאה ו' תתאה. והקשר הוא ע"י הקשרים של שניהם.

התעוררות למצוא חבר אמיתי להאיר זה בזה את נקודת הצדיק למעשה

ונקדה האמצעית הוא רק המשכת האור מזה לזה כנ"ל, ועל-כן אין בה פרשיות, שהם בחינת מוחין, פי עקר המוחין רמוזין בב' היודין הנ"ל שהם בחינת חכמה עלאה וחכמה תתאה כנ"ל וכן בענין הנאמר בפאמר הנ"ל, העקר הוא ב' הנקודות הנ"ל, דהינו לדבר עם צדיק הדור וכן לדבר בינו לבין קונו, שזה עקר השלמות, וגם צריכין לדבר עם כל אחד מישראל ביראת שמים כדי להכלל בכלם כנ"ל, שעל ידי זה נמשך האור, אבל העקר הוא ב' הנקודות הנ"ל, העיקר ללמוד ספרי רבינו ולדעת את האמת, ואח"כ לחפש ולבקש, וכל אחד צריך חיזוק, למצוא את הדרך לקשר את זה לנפשו באופן שהוא יכול לקיים את זה, וזה ע"י חבר טוב שמלמד אותו, או ע"י מי שהוא אפ"י למטה מדרגתו, ע"י נקודתו האמיתית, איזה רמז של אמת, כשבאים בין אנשים אמיתיים יכולים להתעורר בעוד כמה צורות. ועי"ז יש אור מציאות של הבנת התורה, שהוא קשר של ראש, שהוא עיקר מציאות הכאת האור שנכנס בלב האדם. לכן העיקר לקבל מהצדיק הוא שני הנקודות, ראש מוחין של דברי רבינו, לקבל את האור של הזה"ק והבעש"ט, רביה"ק, ואח"כ מיניה וביה בהתבודדות. והחברים הם בחי' הקשר של ראש שמקשר שני הנקודות, ועל-כן אין מרמז מוחין, דהינו פרשיות בנקדה האמצעית, פי מה שמקבלין זה מזה הוא רק הארה בעלמא, פי הנקדה הזאת מקבלין אפלו ממי שהוא למטה ממנו כמדרגה רק שאף על-פי-כן צריך לקבל מנקודתו, כמובן שם וגם יכולין לקבל הארה מחברו אף-על-פי

שאין חברו מכון ומעורר מחו להאיר בו רק מהנקדה בעצמה שמתעוררת ממקום שהיא אצל חברו ומאירה בו, מאחר שהוא רוצה לקבל ועל-כן הוא רק בחינת הארה לבר בלי מחין גמורים, אבל עקר קבלת אור הנקדה בבחינת מחין הוא בב' הנקודות הנ"ל שמקבל מצדיק הדור, שהוא ראש ומח הדור, וכן מזה שמקבל מניה וביה שעקר הקבלה בשמכון דעתו ומעורר מחו ומדבר בהתעוררות שאז מאיר בו הנקדה בשלמות:

סדר המשכת אור התיקון, מח הצדיק בחי' ד', המשכתו בחי' ג', ובלב האדם נתחלק שוב לד'

ה) וזהו בחינת שין של ג' ראשים שין של ד' ראשים, כי הנקדה הנ"ל כלולה מב' נקודות הנ"ל, וגם נקדה הכללית של צדיק הדור שכוללת כל הג' נקודות פנ"ל, היא גם כן כלולה מב', כי בודאי גם זאת הנקדה יש לה שרש למעלה בחינת נקדה עליונה פנ"ל המוחין בתחילה הם ג' אח"כ הם ד' כי אפלו נקדה הכללית של צדיק היא רק בחינת נקדה התחתונה בערך הצדיק, כי הלואי שנהיה יכולים לקבל ממנה, אבל מבחינת מח של הצדיק, בחינת נקדה העליונה אי אפשר לקבל, נמצא, שיש להצדיק בחינת ד' נקודות, והינו נקדה העליונה שבו ונקדה התחתונה שכלולה מג' נקודות שמאירין לישראל פנ"ל כי נקודת הצדיק הם שורש הד' מוחין, והנקודה תחתונה שהוא מאיר בישראל בחי' נה"י רבינה, וזהו בחינת שין של ד' ראשין בערך הצדיק בעצמו ושין של ג' ראשין בערך ישראל שמקבלין אור ג' הנקודות הנ"ל: וכן יש בחינה זאת בעם ישראל עצמו, שין של ג' ראשין שמאירים לישראל, ונהיה מזה ד' מוחין. הרי ד' נהיה ג' וג' נהיה ד'. זהו מציאות אור האלקי שיורד להשפיע לנו בכל בוקר את הארת יציאת מצרים. חכמה ובינה וקדושה, שזהו הרחמנות של השי"ת, ביציאת"מ, זהו אור הצדיקים שיחזרינו אותנו בתשובה, כפי סדר המשכת המוחין, תחילה ד' אח"כ נהיה ג' ונתחלק שוב לד', לפי הענין המופלא שיש בתפילין.

ו) ועל-כן תפילין של ראש בגלוי ותפילין של יד בהצנע תחת הבגדים, כי תפילין של ראש הוא בחינת זה שמדברין עם הצדיק שכל דבריו באתגליא ודורש בפרבים, אבל תפילין של יד הוא בחינת זה שמדברין בינו לבין קונו שזה נעשה בסתר ובהצנע:

ג' הנקודות מאירות בשלימות ביום השבת

ז) וכלליות ב' השינין הם ז' ראשין בחינת יסוד, שהוא בחינת שבת, שהוא יום השביעי, כמוכא, שזהו הארת היסוד כמבואר בתוס' ס"ז כי ביום השבת מאירים הנקודות בשלימות שזה בחינת מלאפום ששם הנקדה פנ"ל, שהוא יוד על וי"ו, בחינת זין, בחינת זכור את יום השבת וכו', כמוכא, ועל-כן שבת לאו זמן תפילין (מנחות לו), כי שבת ויום טוב הם עצמן אות, דיקא בחינת ברית ששם הנקדה ובשבת ויום טוב מאירה הנקדה מעצמה מחמת קדשת הימים בעצמן, כי זה עקר קדשת שבת בבחינת הנקדה הקדושה, כמוכא וזהו בחי' תפילין של שבת, שורש המוחין שמשנה את הכל, כי תפילין הוא המוח שממשיך עורות בתוך עור בהמה, בבחי' ימות החול, אך בשבת מתגלה האור העליון בשורש, ומקבלים את נקודת האמת ממש, ולא צריך להניח תפילין, כי בשבת מתקשרים לשורש אור הצדיק והתבודדות ונקודת החבר. וגם יום טוב מקבל משבת, כמו שכתוב בזהר הקדוש, ועל-כן בשבת עולין כל העולמות אל הקדושה בכניסת שבת, המוחין בכניסת שבת הם סוד תפילין של שבת שהוא יותר גבוה מהצל"ם של ימות

החול, שְׁזָה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הָאֲרֶת הַנֶּקֶדָה הַנִּלְ, שְׁזָהוּ עֵיקַר תִּיקוֹן הָעוֹלָם שֶׁהִיא בְּחִינַת שְׁבֹת, שְׁעַל-יְדֵי זֶה נִתְקַשְׂרִין כָּל הַשְּׁבִירוֹת אֶל שְׂרֵשׁ נִקְדָּתָם וְנִתְמַקְנִין כִּי זֶהוּ תִיקוֹן הָעוֹלָם בַּשְּׁבֹת, כִּי בַקְבֻלַּת שְׁבֹת כֹּל הַשְּׁבִירָה מִתְקַנְתָּ ע"י הַתְּפִילִין שֶׁל שְׁבֹת, מִחַ יוֹתֵר גְּדוֹל מִתְּפִילִין.

וְזֶה בְּחִינַת עֲנַג שְׁבֹת, כִּי אֵז נִתְבַּטְּלִין אֶהְבוֹת הַנְּפֹלוֹת וְזוֹכִין לְעֲנַג שְׁבֹת, בְּחִינַת אֶהְבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, בְּחִינַת אֵז תִּתְעַנֵּג עַל ה' לְעוֹמֵת הָאֲכִילָה בִּימֹת הַחֹל שֵׁישׁ בַּהּ בְּחִינַת חֶרְפָּה שְׁבֵרָה לְבִי, אֲךָ כֹּאן מִקְבָּלִים אֶת הַתְּעוּגָה שֶׁל קְדוּשָׁה וּמִתְבַּטְּלִים כֹּל הַנְּפִילוֹת, וּמִקְבָּלִים כֹּחַ שֶׁל אֶהְבָּה קְדוּשָׁה, וְעַל-כֵּן שְׁבֹת לֹאֵו זְמַן תְּפִילִין כְּנִלְ וְזֶה בְּחִינַת ג' סְעוּדוֹת שֶׁל שְׁבֹת כְּנִגְדָּר ג' נִקְדוֹת הַנִּלְ: בּוֹקֵר שֶׁל שְׁבֹת הוּא אֹר שֶׁל הַצְּדִיק, לֵיל שֶׁל שְׁבֹת כֹּל אִדָּם מְעוֹרֵר אֶת עֲצֻמוֹ, וְרַעוּא וְרַעוּיִן יוֹשְׁבִים חִבְרִים בִּיחֹד, ע"ז נִתְקַשְׂרָר בְּג' הַנְּקוּדוֹת וְנִזְכָּר לְצִאֵת מִחֶרְפַּת הַלֵּב וּלְבֹא לְאֶהְבָּה הַקְּדוּשָׁה אִמָּן.

כִּמּוֹ שֶׁתְּפִילִין צְרִיכִים גּוּף נָקִי, כִּךְ אֹר הַצְּדִיק יֵשׁ לְהַזְהֵר לְשִׁמּוֹר עַל כְּבוֹדוֹ

ר' נֵתַן הָאֲרִיךְ לְהִרְאוֹת שׁוֹרֵשׁ דְּרַךְ קִיּוֹם הַתּוֹרָה, ע"י הַהִתְקַשְׂרוֹת לְנִקְוֵדָה הַשֵּׁיךְ לְלִבּוֹ בַּעַת הַזֹּאת, שֶׁקְבֻלְנוּ בַּקְבֻלַּת הַתּוֹרָה, וְאִנּוּ מִתְקַשְׂרִים לְזֶה ע"י נִקְוֹדַת הָרַב, נִקְוֹדַת עֲצֻמוֹ, וְנִקְוֹדַת הַחִבְרִים, וְלִמְדוֹ שֶׁהַצְּדִיק הוּא בְּחִי תְּפִילִין שֶׁל רֹאשׁ, שְׁזָה מִמְשִׁיךְ מוֹחִין מִלְּמַעְלָה מִלְּמַעְלָה, שׁוֹרֵשׁ בְּחִי הַשֵּׁין שֶׁל ג' רֹאשִׁין, וְשֵׁין שֶׁל ד' רֹאשִׁין, וּר' נֵתַן הָרֹאשָׁה שְׁזָהוּ עֲנִין קְדוּשַׁת הַשְּׁבֹת,, וִינַח בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, בְּחִי יִסוּד, דְּאֹר הַתְּפִילִין מוֹנַח בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, שְׁזָהוּ קְדוּשַׁת עֶרֶב שְׁבֹת שֶׁמִּקְדָּשׁ אֶת הַשְּׁבֹת, כִּי הַנְּקוּדָה שֶׁשֵּׁיךְ לְלִבּוֹ בַּעַת הַזֹּאת הוּא בְּחִי הַתִּיקוֹן שֶׁל עוֹנַג שְׁבֹת, שֶׁמֵאִיר הַנְּקוּדָה טוֹבָה לְתַקֵּן אֶת הַשְּׁבִירָה לְגַמְרִי, וְנִתְתַקֵּן כֹּל חֲטָא עֵץ הָרַעַת.

ח) וְעַל-כֵּן תְּפִילִין צְרִיךְ לְנַהֵג בָּהֶם קְדוּשָׁה וְאִסוּר לְכַנֵּס בָּהֶן לְבֵית הַכֶּסֶף (שְׁלֵהוֹן עֲרוּךְ סִימָן ל"ז סְעִיף ג') וְאִסוּר לְנַהֵג בָּהֶם קְלוֹת רֹאשׁ וְצְרִיכִין גּוּף נָקִי דְּוָקָא שְׁלֵא יִפְיַח בָּהֶן (שֵׁם סְעִיף ה'), כִּי תְּפִילִין הוּא בְּחִינַת אֹר הַנֶּקֶדָה הַקְּדוּשָׁה כְּנִלְ שֶׁהִיא בְּחִינַת שְׁבֹת כְּנִלְ וְשְׁבֹת קְבִיעָא וְקִימָא, הִינּוּ שְׁבִיעִינַת שְׁבֹת, בְּחִינַת נִקְדָּה הַקְּדוּשָׁה הַנִּלְ הִיא קְבִיעָא וְקִימָא בְּקִדְשָׁתָהּ תְּמִיד וְאִינָה מִשְׁתַּנֵּינַת וְאִינָה יוֹצֵאת לְחוּץ לְעוֹלָם, דְּבַר זֶה שֵׁיךְ רַק בַּשְּׁבֹת, שֵׁישׁ תִּיקוֹן גַּמּוֹר וּמַח נִפְלֵא, שְׁזָהוּ שׁוֹרֵשׁ הָאֹר מ"ה הַחֹדֵשׁ אֹר שֶׁמִּתְתַקֵּן מִתּוֹךְ צִמְצוּם נִפְלֵא, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ נִקְוֹדַת הָרַב, אֹר הָאִמָּת, וִישׁ נִקְוֹדַת הַחִבְרִים, וְאֹר נִקְוֹדַת עֲצֻמוֹ. וְזֶהוּ אֹר הַשְּׁבֹת שֶׁקְבוּעַ תְּמִיד, וְהַתְּפִילִין בְּכֹל יוֹם. וְעַל-כֵּן אִסוּר לְצִאֵת בָּהֶן לְחוּץ, דְּהִינּוּ לְמִקְוֹמוֹת שְׂאִינָם נִקְיִים וְכִיּוֹצֵא, כִּי הֵם בְּחִינַת אֹר הַנֶּקֶדָה הַקְּדוּשָׁה בְּעֲצֻמָּה שֶׁהִיא קְבוּעָה בְּקְדוּשָׁה לְעוֹלָם בְּבְחִינַת שְׁבֹת, בְּחִינַת שְׁבִיעִי וְקְבִיעוּת וְאִינָה יוֹצֵאת לְחוּץ לְעוֹלָם, בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְלִכֵּן צְרִיךְ מֵאִדָּר לְהַזְהֵר בְּקְדוּשַׁת הַתְּפִילִין, כִּךְ הַתְּפִילִין יִכּוֹלִים לְהֵאִיר לָנוּ שׁוֹרֵשׁ נִקְוֹדַת הָרַב, וְכִךְ לְהִסְתַּכֵּל עַל אֹר רְבִינוּ, לֹא לְהוֹצִיא אֶת זֶה לְחוּץ, רַק לְקַבֵּל אוֹתוֹ בְּקְדוּשָׁה גְּדוֹלָה מֵאִדָּר, לְהַכִּיר אֶת מְצִיאוֹת הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת.

תִּיקוֹן שְׁבִירַת הַלֵּב ע"י כָּלִים חֲדָשִׁים הַנִּמְשָׁכִים מִפִּיּוֹ שֶׁל הַצְּדִיק

וְעַל-כֵּן לִילָה לֹאֵו זְמַן תְּפִילִין, כִּי זֹאת הַנֶּקֶדָה הַשְּׁוֹרָה אֲצֵל בְּרִית הַמִּתְנַגֵּלָה בְּבְחִינַת תְּפִילִין כְּנִלְ נִקְוֹדַת הַתִּיקוֹן שֶׁשׁוֹרָה בְּבִרְיַת, אֹר הָאֶהְבָּה בִּיסוּד, שֶׁהוּא צְרִיךְ לְתַקֵּן אֶת שְׁבִירַת הַלֵּב בְּבִינָה לְבֹא, שֶׁהוּא מוֹנַח ג' מְדַרְגוֹת מִמְנוּ, מִיִּסוּד דְּאֲצִי' עַד בִּינָה דְּבִרְיָאָה כְּנִלְ וְזֶהוּ בְּחִי מֵאִלְפּוּם, רִיבּוּר פִּי רְבִיחָה"ק שְׁזָה אִין מֵאִיר לְחוּץ רַק בְּמַלְכוּת אִינָה מְאִירָה לְחוּץ כִּי אִם עַל-יְדֵי בְּחִינַת מַלְכוּת, דְּהִינּוּ עַל-יְדֵי הַדְּבּוּר בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים מט) פִּי יְדַבֵּר חֲכָמוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב שֵׁם בְּמֵאִמָּר

ליקוטי הלכות ח"א דף נה - נו תפילין ב' אות ד - י"ב

הנ"ל, כי עקר הארת הנקדה לתקן הפלים הנשברים, כמבאר שם כי תיקון כל מה שעובר על אדם הוא ע"י דיבור של הצדיק, ודיבור עם חברים והתבודדות שכל זה בחי' כלים חרשים ותקונם על-ידי בחינת כלים חרשים, וזה נעשה על-ידי הדיבור דיקא, שהוא בחינת מלכות פה, כי הדיבור הוא בחינת כלי השפיע, כמו שכתוב שם, הינו בחינת כלים לתקן הנשברים כנ"ל כי דברי הצדיק שהם שלמים בתכלית, הם כלים לקדושה גדולה בחי' תפילין של ראש, והכלים שלנו הוא כלי פשוט להמשיך בחי' י' אל הלב ועל-כן בלילה שאז בחינת מלכות דקדושה בעולמות התחתונים לברר ברורים, כמובא, לילה זה בחי' הירידה של האדם בכל מה שהוא צריך לעבוד ולברר, לילה זה חושך, זמן קטנות ושינה, והשכינה יורדת לברר בירורים, זהו זמן בירורים, על-כן אי אפשר שיאיר אף הארת התפילין, דהינו אור הנקדה הנ"ל, כי הנקדה אינה יוצאת לחוץ כנ"ל, רק ביום שאז עולה המלכות עם כל הברורים אל הקדושה באור הבוקר אנו מאירים על הברורים את קדושת התפילין המגדילים את זה בתפילה, עד שנעשה מזה עליית השכינה ויחוד קוב"ה ושכינתיה בתפילה, כי נתעלים כל היריבורים בקדושה. ואזי מאיר אור הנקדה ונעשין תפילין כנ"ל, כי אור הנקדה מאירה רק על-ידי בחינת המלכות בבחינת פי ידבר חכמות ומלכות פה כנ"ל:

וכך אצל כל אדם, כשהוא בבחי' שבירה ויורד לברר בירורים, אז קשה לו לקבל, צריך מאד לעסוק בהתבודדות בלילה, אזכרה נגינתי בלילה, כדי להתעורר, כי יש זמן שהלב נשבר ואינו מתוקן, גם כשיש לו התבודדות, עדיין לא מאיר לו, וכן מתחזק עם חברים ועדיין לא מאיר לו, עד שבא זמן העליה, שמאיר ומצליח לקבל אור של הרבי ואור החברים ע"י כלי של ההתבודדות וכך הוא יכול להתעלות.

ג' תפילות ביום כנגד ג' הנקודות

(ט) וזה בחינת ג' תפלות שמתפללין בכל יום, דהינו שחרית, מנחה, ערבית, כנגד בחינת ג' הנקודות הנ"ל, כי הנקודות מאירין על-ידי בחינת תפלה בבחינת פי ידבר וכו', כמובא שם, כי הכח לצאת משבירת הלב ולבא לאמונה וגדלות הדעת, הוא מאיר ע"י דיבורי התפילה, ויש ג' נקודות במשך היום, כי ג' הנקודות הנ"ל הם בחינת נקדה עלאה ונקדה תתאה ונקדה האמצעית הממשכת ההארה מעליונה לתחתונה וזהו בחינת שחרית, מנחה וערבית, כי שחרית וערבית הם בחינת נקדה עליונה ותחתונה, שהם בחינת יום וליילה, תפילין של ראש ותפילין של יד, כמובא ערבית זה תחילת הלילה שעוד יכולים להאיר לתוך מה שעובר על האדם שזה בחי' לילה, ע"י התבודדות, פי ידבר חכמות לתקן לגות לבי תבונות שיתעורר, ומאיר בו בחי' שחרית נקודה עליונה, והממוצע הוא המנחה ומנחה היא בחינת נקדה האמצעית הפותחת וממשכת ההארה מעלאה לתתאה, כמובא בהלכות תפלת המנחה, שמנחה הוא בחינת פתח, שהוא באמצע בין ב' הנקודות כנ"ל.

ועל-כן אין קריאת שמע במנחה רק בשחרית וערבית, כי עקר הנקודות הם רק ב' עלאה ותתאה, שהם בחינת תפילין של ראש ותפילין של יד, ועל-כן יש בהם פרישות בחינת מחין וזהו בחינת שחרית וערבית שהם בחינת נקדה עלאה ותתאה, ועל-כן יש בהם קריאת שמע בחינת מחין, אבל מנחה הוא רק בחינת המשכת ההארה, שזה בחינת קשר של תפילין, שהוא בחינת נקדה האמצעית שאין שם פרישות כנ"ל ועל-כן אין במנחה קריאת שמע גם כן כנ"ל לענין קשר של תפילין, כי מנחה היא בבחינת קשר של תפילין, שהוא בחינת לאה, שהיא בחינת דינים. כי

מנחה הוא רק בחי' המשכת האור, נקודה אמצעית לכן אין בו המשכת מוחין ע"י ק"ש. כי קשר התפילין של ראש הוא שורש האמונה לבנותה ע"י השכל, היינו שיכול לקשר את אור הצדיק ללב, ובזאת הבחינה נמצא מצות לימוד התורה.

תפילת המנחה בחי' בכיית לאה להנצל מעשיו

כי יצחק תקן תפילת המנחה, שהוא בחינת דינים, בחינת (בראשית כז) ותכהיך עיניו מראות, שזה בחינת לאה, בחינת (שם כט) ועיני לאה רכות, כי תוקפא דדינא דמנחה הוא בחינת אחיזת עשו, בבחינת וישלח לעשו מנחה, כמו שפיתוב בליקוטי תניינא, ולא היה בה מבחינת דין הקשה של עשו, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית רבא פרק ע) שלא היה ראוי לעשו אלא שעל-ידי בכיתה נצלה ממנו נמצא, שלא היה בחינת קשר של תפילין, היא בחינת תפילת המנחה, שזה בחינת נקדה האמצעית פנ"ל, קיצור ביאור ענין לאה. כי התגלות מציאות ה' כמו בבית המקדש, זהו בחי' רחל, לאה הוא בחי' מלכות של בינה, רחל ולאה שניהם ענין אמונה, אלא שלימוד התורה נותן לאדם את הרעת במה להאמין, וכך בונה את האמונה, אבל למעשה צריך עדיין לברר את הלימוד שיהיה לשמה, ולברר את הלימוד שיבא לקיים למעשה, זהו בחי' הדינים שיש בלאה, אתה עדיין מונח בעשיו, חרפה שוברת לבך, הברורים נמצאים שם, וזהו כח המשכת השל ראש לשל יד, דבר ראשון לצמצם את זה בחי' קשר של תפילין, שזה למעשה מציאות החברים שמדברים למעשה ענין מצומצם. ומבואר בכתבי האריז"ל שבנין המוחין דלאה הוא ע"י לימוד תורה לשמה. ר' נתן כולל כל זה בבחי' תפילת המנחה.

ועל-כן כל תקוני התפלה בשחרית, כי שחרית הוא בחינת נקדה העליונה, שהוא העקר, שם אדם בונה את הרעת ויכול להתעורר מאר בנעימות ומתיקות של התפילה כי כל הג' נקדות כוללות בה פנ"ל, כי אברהם תקן שחרית, ואברהם הוא בעצמו בחינת אור הנקדה הקדושה, שהיא בחינת חסד, בחינת אברהם, בחינת (תהלים קי) אתה כהן לעולם, כמו שפיתוב שם ועל-כן עקר תקוני התפלה בשחרית שאז מתפללין בתפילין ומאריכין ביותר בתפלה, כי עקר הנקדה מאיר בשחרית, שהוא בחינת חסד לאברהם, כי הנקדה הוא אור החסד פנ"ל: ובפסוקי דמרא וברכת יוצר מתעלים כל הברורים של הלילה, ומתברר האמת ע"י שמתפללים בכונה. ואנו צריכם להמשיך את זה לתוך תפילת ערבית, כמ"ש האריז"ל שמתפללים בתחילת הלילה, אז צריך להמשיך את זה לתוך מה שעובר על האדם, לקחת את אור השחרית שהוא התגלות אור הצדיק, לתוך מה שעובר עליו בחי' לילה, והוא ע"י הממוצע - מנחה.

בתפילה בציבור מתעוררים ג' הנקודות

(י) וזה בחינת תפלה בציבור שעקר התפלה הוא בציבור דוקא, כי אין צבור פחות מיו"ד וכשיש יו"ד אז מאיר אור הנקדה הקדושה, שהיא בחינת יו"ד, כמו שפיתוב שם ועל-כן אז אומרים קדושה, כי אין דבר שבקדושה בפחות מיו"ד (מגלה כג), כי הנקדה נקראת קדש, כמו שפיתוב שם על פסוק "וגי קדוש". והוא בחינת יו"ד ועל-כן אין דבר שבקדושה בפחות מיו"ד. כשיש מנין נתגלה אור י', שהוא נקודת הצדיק, וכשמתפללים כולם ביחד בחי' נקודת חבר, אזי בא כל אחד להתקדש בקדושה גדולה, לכן אומרים אז דברים שבקדושה.

וזהו בחינת ג' קדושות קדוש קדוש בחינת ג' הנקודות הנ"ל שהם נקראין קדוש פנ"ל וזה בחינת חזרת התפלה על -ידי השליח צבור, כי השליח צבור הוא בבחינת צדיק הדור שהוא

ליקוטי הלכות ח"א דף נה - נו תפילין ב' אות ד - י"ב

כלול מכל הצבור והוא בבחינת נקדה הכללית, שכל הנקודות מקבלין ממנו כי מובא באריז"ל שבחזרת התפילה מאיר אור יותר גבוה מתפילת שבלחש, וכמובא בדברי רבנו ז"ל (חלק א' סימן רפ"ב) שהשליח צבור כלול מכל הנקודות טובות שיש בכל הצבור, והצדיק מאיר את הנקודה טובה שבכל אחד, שכל אדם ידע שיש בו נקודות טובות וה' איתו, והש"ץ אומר לכל אחד, תאמר יהא שמיה רבא, כי ה' איתך.

ועל-כן מתחלה מתפילין בלחש כל אחד בפני עצמו כדי שכל אחד יקבל מניה וביה ועל-ידי שמתפילין בצבור נכללין זה בזה ומקבלין דין מן דין, כשיש ציבור יחד, מתחזקים לקבל מבחי' ה' וכלם כאחד מקבלין מבחינת נקדה הכללית, דהינן חזרת התפילה על-ידי השליח צבור, שהוא בחינת נקדה הכללית הרי ג' סוגי התפילה, כל אחד מתפלל בפני עצמו, בחי' נקודת עצמו, ומתפללים ביחד שהוא בחי' נקודת חבר, והשלימות של המנין הוא הש"ץ שהוא נקודת הצדיק, שבעיקרו הוא מה שהש"ץ חוזר התפילה, ועל-כן חוזר התפילה, כדי שיאיר לכל הנקודות, כי נקדה הכללית צריכה להאיר לכל הנקודות, וכלם צריכין לקבל ממנה כמו שכתוב שם, ואזי בחזרת התפילה אומרין קדושה ג' פעמים קדוש קדוש קדוש, דהינן כלליות כל הג' נקודות כפ"ל: כי עיקר כלל כח הקדושה הוא עליה של ג' פעמים, והכלל של עצה שלנו לזכות לזה הוא ע"י הצדיק, חברים, ונקודת עצמו.

התעוררות גדולה להזהר מהפגם הנורא

יא) בזה האור נכנס ר' נתן להאיר עלינו יראה גדולה וזהירות גדולה מפגם הברית וזהו בחינת אסור החמור של הוצאת זרע לבטלה ח"ו, שזהו חורבן העולם, וזה העיקר מה שצריך להאיר לכל אדם שיזהר מאד שלא להחריב את העולם ואת החיים, על-פי מה שכתוב לעיל שהנקדה השורה אצל הברית שלום היא קבועה בקדושה תמיד ואינה יוצאה לחוץ עיקר מציאות הנשמה של האדם, המזל של האדם, הוא כשיש לו קדושה שהשי"ת נתן בלבו ונשמתו, וזה שורה בברית, הוא קיבל אות ברית קדוש שהוא כח גדול לקבל דעת והארה חיות חיים טובים ולשלוט על עצמו, לחיות חיים נורמליים ולהיות בשמחה ובקדושה, וגם אינה מאירה למטה כי אם על-ידי בחינת מלכות פה, כמו שכתוב לעיל, ועל-כן הטפה הקדושה שיוצאת מן היסוד, שהיא בחינת אור הנקדה הקדושה הנ"ל, אסור להוציאה לחוץ כי אם על-ידי בחינת מלכות, דהינן פת זוגו בשביל בנין הקדושה, ואז נעשה מזה תקון גדול, יחוד קוב"ה ושכינתיה דהינן תקון השבירות כפ"ל, שמאיר אור לתקן את השבירה ומזה נעשה הולדת וקדושה, כי כל הזוגים הקדושים לברר ולתקן בחינת הכלים הנשברים, כמובא כל היחודים ברוחניות וכל יחודי העולם הוא כדי לתקן הכלים הנשברים שזה יורד למטה לתוך דברים נמוכים כדי להעלות אותם ולתקן ע"י שיורד לכלי ועל-כן עקר הזוג בשבת שאז מאירה הנקדה כפ"ל, ויכולים לדרת בקדושה גדולה להמשיך את העולם שע"ז נקודת תיקון ההולדה.

אבל כשח"ו, מוציאה הטפה לבטלה ח"ו נמצא שח"ו, ממושיך אור הנקדה שביסוד לחוץ, הוא זורק את החיים שלו לחוץ, כל המזל של האדם, כל מציאות האדם, וכאלו מחריב את העולם, שנותן להם יניקה ח"ו, שנותן כל הרעת לסט"א מבחינת אור הנקדה בעצמה שנמשכת לחוץ והוא מחדש שבירת כלים, כמובא בכתבי האריז"ל כי לא די שאינו מתקן הכלים הנשברים על-ידי אור הנקדה הקדושה כי אם, אדרבה, שחוזר וממשיך אור הנקדה לחוץ וחוזרים הכלים להשתבר מאחר שאין כלים לקבל האור ומבואר מזה גם כן ענין שמירת כבוד הצדיק, להזהר

מאד לא להוציאו לחוץ, לא להוריד את מציאות האמת של הצדיקים. מובן שזה אותו ענין.

כמו שצדיקים להתעורר מפגה"ב כך צריכים להאמין ולדעת שבכח הצדיק יכולים לתקן הכל

ועל-כן אמרו שהוא כאלו עוקר מזלו ח"ו, כי ח"ו, עוקר הנקדה שהיא עקר שרש חיותו, ועל-כן אמרו בזה"ק שאין מועיל לו תשובה, כי אי אפשר לו לשוב, כי להיכן ישוב? מאחר שפגם בהנקדה בעצמה, הרי פגם בנקודת מציאות הטוב שבו, בנקודה בעצמה, והיצר הרע נאחו בו ומאבד את המזל, את המח וזרעת, כי כל זמן שנשארה הנקדה קימת מועיל תשובה, אבל זה שפגם בהנקדה בעצמה וכאלו עוקר נקדתו ח"ו, להיכן ישוב, וזה מה שאדם צריך לעורר את עצמו, בכל מקום שצריך להאיר את זה, להזהיר ולהזהר להרבות קדושה בעולם. ר' נתן מוסיף שצריך להאיר לכל אחר, שידעו האמת שבכח הצדיק יש תיקון לכל דבר, ושייד לתקן גם את זה, אבל באמת אף-על-פי-כן אין דבר שעומד בפני התשובה, זהו עיקר נקודת האמת, שיש רחמי ה' וכמו שבשבידה, ה' האיר אור חדש ותיקן, כך גם יכול האדם לתקן הכל, מציאות ורחמנות של ה', זהו עיקר ההכרה בגדולת ה', לסמוך על ה' שהוא רחום וחנון, ה' רוצה שאנו נרע מרחמנותו. כמה שרבינו הזהיר וכולם מקבלים את זה ממנו, שיכולים לתקן הכל בשלימות, וכמוכא בכל הספרים שאף-על-פי-כן אם יעשה תשובה יתכפר לו בודאי, אך עקר תשובתו הוא רק על-ידי צדיק הדור, שהוא בחינת נקדה הכללית שמשם מקבלין כל הנקודות, וזה מאחר שפגם בנקדה שלו בעצמה, על-כן מוכרח לקבל אור הנקדה מחדש, וזה אי אפשר כי אם על-ידי צדיק הדור שהוא שרש כל הנקודות ועל-כן יש לו כח להאיר לו הנקדה מחדש, כי שם שרש כלם פני"ל. וצריך רחמים להתקרב לצדיק הדור, וצריך רחמים לקבל נקודת הצדיק הדור באמת, שלא יוריד את אור הצדיק לפי המח שלו, אלא יחפש את האמת, שזהו עיקר תשובתו.

ע"י עמידה בנסיון ההתרחקות מהצדיק, מתקן בריתו

וכן מובן בדברי רבנו במאמר "בחצצרות" (סימן ה') על פסוק, "אזן שומעת תוכחת חיים" שעקר תקון ענין זה הוא על-ידי צדיק הדור, עין שם ענין זה מובן ע"פ מש"כ ר' נתן בהל' תפילין ה"ד שכשארם מוליד רעת חרש זהו התיקון, כי שם בס"ה' אומר רבינו שמי ששומע מחלוקת ומתרחק מהצדיקים, הוא בעצם שומע שהוא עצמו לא בסדר, לולא שהיה פוגם היה אוהב את הצדיק, ולא היה שומע מחלוקת כלל, ושם עיקר התיקון וקדושת היסוד, היה אוהב ומתדבק יותר ויותר לצדיק, כיון שהוא רחוק מזה, לכן יש לו נסיון בנקודת ההתקרבות לצדיק, ואם יעמוד בנסיון, יקבל תיקון, כמ"ש בחזנתי על מי מריבה סלה., ולכן צריך לעבור הרבה מחלוקת על האדם, להרחיקו ולבלבלו, כי מאיפה יקבל תיקון הרי המח שלו פגום, וצריך לקבל מח ודעת אחר, שיתן לאדם שמחה והתדבקות בה' באמונה שלימה, שזהו קדושת הצדיקים.

לפגם הנורא אין מועיל תשובה פשוטה, אלא ע"י חסד חדש שלא היה מעולם

והנה מאחר שמן הדין אין מועיל לו תשובה, ואף-על-פי-כן יש לו תקנה אם הוא מתחרט ומתחנן לפני המקום ברוך הוא פני"ל וכמוכא זהו עיקר האדם שיתחרט, ויתחנן לפני המקום ברוך הוא, הנה זה הוא רק חסד חנם מלפניו יתברך שיקבל בתשובה מי שאין ראוי לקבל וזהו בעצמו תקונו, שידוע שיש דרך לתקן כי בשזוכה לעורר רחמי השם יתברך עליו לקבלו

ליקוטי הלכות ח"א דף נה - נו תפילין ב' אות ד - י"ב

בתשובה, נמצא שהוא מעורר ומגלה חסד חדש לגמרי מה שלא היה מעולם, הוא שורש המוחין של הצדיק, שורש תיקון העליון של הכלים, אור מ"ה החדש פי החסד אשר מעולם אינו נתן לכפר לו מאחר שאין מועיל לו תשובה, כי מה שמועיל תשובה לכל החטאים הוא רק מצד החסד, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (ילקוט שמעוני ב' שנה), שאלו למידת הדין וכו', ומאחר שלזה אין מועיל תשובה, נמצא שהחסד אשר מעולם שהוא מחיב שיועיל תשובה לכל החטאים אינו מועיל לו מאחר שאמרנו שאין מועיל לו תשובה, ובאמת כך ראוי לו מאחר שפגם בהנקדה, והנקדה הוא אור החסד ומאחר שפגם באור החסד אין לו תשובה, כי שם פגם, על-כן כשהשם יתברך רוצה לרחם עליו הוא עושה עמו חסד חדש שלא היה מעולם, שזהו מדות הרחמים שפעל משה רבינו, שזהו תיקון כל החטאים, בפרט מציאות פגם הברית שצריך רחמים גדולים, שהמחזק והאדם נעקר לגמרי ואין לו חשק לקבל קדושה, ואם יש לו, עובר עליו נסיונות גדולות של מחלוקת, עגמת נפש, צער ומרירות.

פי עתה הוא יתברך מחדש חסדו אור מ"ה החדש לתקן את השבירה, אור היסוד שמתקן כל החרפות וביזיונות של בינה ליבא לתקן ולמחל אפלו על זה העון גם כן, וזה הוא עקר תקונו, מאחר שעתה בהכרח נמשך חסד חדש כנ"ל, ועל-ידי זה נתמקן, כי חוזר לקבל נקדה חדשה על-ידי החסד החדש, כי הנקדה הוא חסד כנ"ל, ומאחר שנמשך עתה חסד חדש, על-ידי זה בעצמו מקבל אור הנקדה, שהיא חסד וזהו תקונו והבן:

ר' נתן התחיל בענין תפילין שהוא עיקר התיקון, בחו' יציאת מצרים שיצאנו ממ"ט שערי טומאה, ויצאנו מפגם הברית כמ"ש בהל' תפילין א', שע"י תפילין צריך להמשיך את התיקון אל תכלית השבירה, ומציאות החסד החדש נמשך עלינו בהנחת תפילין, הרי שבכל יום בהנחת תפילין אנו ממשיכים את הרחמים החדשים שנמשכים מהצדיק לתקן הכל, והוא ע"י ג' הנקודות, כי כרי לצאת ממה שהוא נפל צריך להתחדש בג' הנקודות האלה, להרבות בלימוד דברי הצדיקים באמת, ולהרבות בהתבודדות, ושיהיה לו חברים טובים שידריכו אותו ויחזקו אותו, וכך יומשך עליו אור התיקון.

בהנחת תפילין נמשך הארת משיח לתקן הברית

(יב) ועקר זה בתקון בשלמות הוא רק על-ידי משיח שיבא במהרה בימינו, כי פגם הברית מאריך את הגלות פי משיח יבא לתקן זה החטא ביותר, כפוזבא בספרים, בבחינת (ישעיה יב) ונפוצות יהודה יקבץ, שיקבץ כל הנדחים והנפזרים בארבע כנפות הארץ, שזהו תקון ענין זה כפוזבא, פי משיח הוא בחינת אור החסד החדש המתקן הכל, בבחינת (תהלים יח) ועושה חסד למשיחו, וזה בחינת (ישעיה נט) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב, ולשבי פשע דיקא, שהם השבים על חטא הנ"ל שנקרא (שם נז) ילדי פשע זרע שקר וכמו שכתוב בפנות שמקרא זה מדבר בתקון ענין זה, ומרומז שם ענין תיקון חטא זה ולהם דיקא יבא הגאל צדק, פי כל תקונם על ידו דיקא כנ"ל, וכשיבא ויתקנם אז יחזר ויאיר בהם הנקדה שהיא כלולה מג' נקודות כנ"ל כל הנשמות מחכים לבנין המשיח, וכלליות אור המשיח נמשך ע"י הצדיקים הגדולים במעלה.

וזהו (שם נט), ויאני זאת בריתי אותם וכו' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך הינו בחינת הנקדה השורה אצל ברית אצל ברית שלום ששם בחינת רוח הקדש כמו שאמר רבנו זכרוננו לברכה וזהו דברי אשר שמתי בפיך כי הוא מתגלה בפה כנ"ל, לא ימושזו מפיך ומפי זרעך ומפי

ליקוטי הלכות ח"א דף נה - נו תפילין ב' אות ד - י"ב

זרע זרעך וכו", הינו בחינת ג' נקודות, שהם בחינת ראש, תוף, סוף כנ"ל, שהם בחינת ג' מדרגות מאב לבן ולבן הבן, שכל אחד מקבל מן העליון ועליון מעליון וכנ"ל, שכל הג' נקודות קשורות זו בזו כנ"ל, וכלם יאירו ויתגלו על-ידי משיח כנ"ל וזהו, "אמר ה' מעתה ועד עולם" כי גאלה האחרונה היא לעולם ועד וזה שאומרים אחר כך קדשה דסידרא, דהינו ג' קדשות, שהם גם כן בחינת הנקדה שכלולה מג' נקודות כנ"ל:

היוצא מדבה"ק שבכל יום אנו ממשיכים את ענין משיח ע"י התפילין, משה משיח שאנו מצפים לביאתו, ובזה ממשיכים לתקן הנקודה, כי יש דבר שמתקן, אדם צריך לחזור לעצמו תמיד, אני רוצה לתקן, ויכולים לתקן, ואני בוודאי אצליח לתקן בשלימות. ועי"ז יזכה לתקן כל הנפילות ולתיקון המוחין והדעת, לצאת מחרפות ובזיונות ושבירת הלב, לבנות את הלב מחדש בכח הדיבור דקדושה וג' הנקודות אמן.